

РЕШЕНИЕ

№ 587

гр. София, 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **10913** по описа за **2020** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място], срещу Решение №20215504 от 04.10.2020 г. по НАХД № 11549/2018 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, наказателно отделение /НО/, 102 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-004358/15.01.2018 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С. (ДИТ), с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ.

В касационната жалба се съдържат оплаквания за незаконосъобразност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, поради което се иска неговата отмяна. Касаторът, счита че неправилно СРС е възприел, че е налице нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ

В съдебно заседание касаторът, чрез процесуалния си представител адв. Д. поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба, чрез юрк. Х., оспорва касационната жалба, поддържа представения по делото отговор на КЖ. Претендира присъждане на юрк. възнаграждение.

СГП изразява становище за правилност и законосъобразност на първоинстанционния съдебен акт.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно е установил фактичката страна на спора, като е приел, че при извършване на проверка за спазване на трудовото законодателство на „Инспекция по труда“ е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на касатора на 12.10.2017 г.. - 19.10.2017 г. от Дирекция ”Инспекцията по труда” - С.. Констатираните нарушения били обективирани в протокол за извършена проверка изх. № ПР 1745535/19.12.2017 г. По време на проверката било установено, че [фирма] в качеството му на работодател, е начислил, но не е изплатил уговореното трудово възнаграждение на М. З. З., за извършената от него работа през месец юни 2017 г., в установените срокове. От представения договор, било установено, че уговореното трудово възнаграждение ще се изплаща „ежемесечно“ т.е. до 30.06.2017 г. В хода на проверката е представена Платежна ведомост за месец юни 2017 г., от която било установено, че същото е било начислено, но срещу името на лицето е липсвал подпис, удостоверяващ, че на лицето е изплатено дължимото трудово възнаграждение. Посочено е, че до приключване на проверката на 19.12.2017 г., не са представени платежни документи. Нарушението е извършено в предприятието на 01.07.2017 г.

От правна страна съдът е приел, че при съставяне на акта и издаване на наказателното постановление са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, както и че нарушението е извършено, поради което е потвърдил НП.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН, връчен на управителя на дружеството, на същата дата. Въз основа на който е издадено процесното НП.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Настоящата инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи.

Правилно въззивния съд е съобразил, че при издаване на акта за установяване на административно нарушение и процесното НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съгласно нормата на чл. 128, т. 2 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Съгласно чл. 270, ал. 2 КТ трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. Алинея 3 на същата разпоредба определя, че фактът на изпълнение на това задължение се установява срещу подпис на работника или служителя във ведомостта или срещу разписка, или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка. От събраните с административната преписка доказателства по безспорен начин се

установява, че към момента на извършване на проверката, от страна на работодателя не е било изплатено трудово възнаграждение за месец юни 2017 г. На М. З. в установените в правилата на дружеството срокове. Нарушението е формално, изразяващо се в бездействие. От страна на касатора не са представени платежни документи, да доказват изплащане на възнаграждението, начислено за съответния месец на З..

Обратно на твърденията в КЖ, съдът, счита, че в конкретния случай е правилно е определена датата на извършване на нарушението (01.07.2017 г.), защото възнаграждението следва да се изплати на работника на датата, съгласно уговореното в труд. договор, на основание чл. 66, ал. 1, т. 7 от КТ, която в случая е 30.06.2017 г., тъй като в договора е посочено – „ежемесечно“, което следва да се тълкува всеки месец, т.е. до края на съответния месец – на последно число. Недопустимо е дружеството едностранно да променя правилата на изплащане на труд. възнаграждение, което би противоречало на целта на закона. В този смисъл не е налице посоченото нарушение на правото на защита на нарушителя като липсва същ. нарушение на адм.-наказателните правила.

Не са налице и предпоставките, които да доведат до прилагане на хипотезата на „маловажен случай“ по чл. 415в от КТ.

Неизпълнението на посоченото задължение е скрепено със санкцията, предвидена в чл. 414, ал. 1 КТ, предвиждаща налагането на работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство, извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, на имуществена санкция в размер от 1500 до 15 000 лв.

По така изложените съображения решението на първоинстанционният съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора [фирма] следва да заплати на Дирекция „Инспекция по труда” – С., на основание чл. 63, ал. 2 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева.

По така изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXI КС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20215504 от 04.10.2020 г. по НАХД № 11549/2018 г. по описа на СРС, НО, 102 състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда” – С. сумата от 80 (осемдесет) лева, разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.